

det. — Det ærede Medlem, som afbryder mig, maa aabenbart have den Mening, at det gør ikke saa nøje, hvad man siger, blot man siger noget. Jeg holder nu mest af, at man holder sig til Tallene, og holder vi os til dem, kan vi endogsaa paavise de Kredse — det har jeg her foran mig —, som det radikale Parti vilde have tabt. Det skal jeg imidlertid ikke opholde mig videre ved.

Det foreliggende Forslag til Beslutning kan vi ikke stemme for, og det har Forslagsstillerne selvfølgelig heller ikke gjort Regning paa, at vi vilde. Vi kan ikke stemme for det, fordi vi ikke har den samme Tillid til Ministeriet som de to Partimænd, der har stillet Forslaget, og vi mener heller ikke, at Valgene peger i den Retning. Valgene har ganske vist fornyet det parlamentariske Grundlag, som Ministeriet havde, men paa den Maade, jeg her har peget paa. Jeg mener derfor, at ret beset er Forholdene saaledes, at de langt mere opfordrer til et Fællesarbejde, som der ogsaa pegedes paa i Trontalen, og langt mere opfordrer til, at Partierne paa Forhaand enes om at gennemføre under fælles Ledelse de Sager, som der ogsaa er peget paa i Trontalen, og de Sager, som jeg har omtalt i mit Ændringsforslag i det andet Punkt. Dernæst mener jeg, at de nationale Forhold her i Landet ogsaa peger i den Retning. Vi staar overfor Forhandlinger med Island, og vi staar overfor Vanskelighederne paa Færøerne. Jeg tror, at disse Ting peger i samme Retning, ligesom selve Trontalen peger i den Retning. Naar Trontalen siger de Ord, som jeg har fremhævet i det sidste Punkt i mit Ændringsforslag, „at Bevidstheden om det nødvendige i at naa det for Landet gavnlige vil samle selv stærkt fra hinanden afvigende Meninger i Fællesfølelse og Fællesmaal“, er det jo ufravigeligt noget, der peger i Retning af det samme, nemlig at man skal gaa sammen for at gennemføre den Opgave, som ligger for. Se, ud fra den Betragtning er det, jeg har stillet Forslag om at ændre Forslaget til Beslutning, saaledes som jeg har. Jeg har ikke nogen Forventning om, at de Herrer Forslagsstillere og deres Partier vil vedtage vort Ændringsforslag, thi efter de Udtalelser, vi har hørt og set fremsat, kan man ikke vente det. Vil man imidlertid ikke dette, er det mit Ønske for vort Land, at den Dag aldrig skal komme, da man skal fortryde, at man har slaaet til den Haand, der her er rakt frem. (*Statsministeren*: Er det en Haand, som rækkes frem?) Ja, det er. (*Statsministeren*: Men det er

ikke nogen venlig Haand). Statsministeren afbryder og siger, at den Haand, der rækkes frem, ikke er en venlig Haand. Jeg tror at kunne forsikre Statsministeren om, at ligesaa venligt som vi er optraadt hele Tiden i Retning af Samarbejde (Munterhed) — ja, de Herrer ler, det har de sikkert ingen Grund til —, ligesaa venligt vil vi ogsaa optræde i Fremtiden. Men oven paa den Valgkamp, der har været ført, kan man ikke fortænke Partierne i, at de fremhæver, hvorledes de ser paa den Valgkamp, der har været ført. Alligevel er Bitterheden ikke større mellem Partierne, end at der dog er noget fælles, og det er vel det, at vi har Ønsket om i Fællesskab at føre vort Land gennem de Vanskeligheder, som kan komme, og de kan blive meget større, end maaske mange af de ærede Medlemmer, der her er til Stede, tror. De har været store hidtil, det er sandt, men de kan blive meget større. Hvis vort Land til næste Vinter staar uden Tilførsler af nogen Slags Varer — og det kan meget let ske —, kan Arbejdsløsheden tage et Omfang og Dimensioner, som ingen af os i dette Øjeblik aner, og saa kan det blive nødvendigt paa det allerstærkeste at appellere til alle og alle Partier for at lindre Vanskelighederne og for at hjælpe, og dèr tror jeg, at det ikke vilde være urigtigt, men tværtimod heldigt, om alle Partier havde en fælles Ledelse, som de ubetinget sluttede sig til. Og naar Krigen en Gang slutter, kan der komme til at ligge Opgaver for, hvis Løsning hele vort Folk vilde se bedst betrygget, hvis man stod med en fælles Ledelse overfor den. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig længere derved. Vi har erklæret vor Villighed — det maatte vi gøre efter vore Udtalelser ved Valgene. Vil man ikke tage imod det, ja, saa staar det jo de Herrer frit; men saa har vi gjort vor Pligt, og saa maa Fremtiden vise, hvem der har haft Ret.

Med disse Ord anbefaler jeg det af mig stillede Ændringsforslag til Vedtagelse her i Tinget.

Johan Knudsen: Det er sandt, som der staar i det foreliggende Forslag til Beslutning, at Valgene har fornyet det højtærede Ministeriums parlamentariske Grundlag; men dette parlamentariske Grundlag er rigtignok overmaade spinkelt, og det beskedne Folketingsflertal var end ikke blevet naaet, dersom den radikale Folketingsmand fra Skive (Hans Nielsen) ikke var optraadt som Løsgænger og derved havde sikret det radikale Parti et Tillægs-